

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. S. N.,**
státní příslušnost Vietnam

zastoupen: advokátem **Mgr. Vratislavem Polkou,**
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2018, č. j. OAM-286/ZA-ZA11-HA10-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, které podle něj nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozhodnutí nemá náležité odůvodnění, v čemž spatřuje žalobce porušení § 68 odst. 3 správního řádu a rozhodnutí napadá pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a nedostatečnou přesnost a určitost výrokové části. Správní orgán údajně nezohlednil shromážděné podklady a tyto neváže k situaci žalobce. Žalobce opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci, kdy se obává návratu do vlasti s ohledem na své dluhy. I kdyby zde nebyly důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, domnívá se žalobce, že jsou zde zcela určité důvody pro jeho udělení dle § 14 zákona o azylu. Dále žalobce tvrdí, že se v případě svého návratu obává též špatného přijetí, z důvodu, že aktuálně žije mimo území Vietnamu. Jelikož tam údajně nemá ani rodinu, a tedy na koho se obrátit, nezíská tam nejspíše ani zaměstnání a s ohledem na sociální systém nemůže překlenout dobu po návratu a upozorňuje opětovně na své dluhy.
3. Žalovaný popírá oprávněnost žalobních námitek, které podle něj neprokazují, že by žalovaný porušil některé procesní ustanovení správního řádu, zásady správního řízení či hmotného práva podle zákona o azylu. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že byl a svých právech zkrácen úkonem správního orgánu a naopak poukazuje na to, že žalobce měl možnost se seznámit s podklady pro rozhodnutí, avšak této možnosti prokazatelně on ani jeho právní zástupce nevyužil. Žalovaný se dále domnívá, že stav věci zjistil dostatečně tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu. Na základě výpovědi žalobce konstatoval, že žalobce nevyvíjel ve vlasti žádnou politickou činnost, ani neměl žádné problémy se státními orgány, nebylo ani zjištěno, že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování. Žalobce dle žalovaného v průběhu řízení nezmínil, že by doposud ve vlasti čelil nestandardnímu jednání ze strany věřitelů, žalobní námitku proto žalovaný považuje za spekulativní a účelovou s cílem vyvolat u správního orgánu domněnku, že zde je azylově relevantní důvod. Žalobce si podle žalovaného hodlá zajistit pobyt na území ČR podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to ve snaze svůj pobyt zlegalizovat a též z ekonomických důvodů a z obavy z pronásledování věřiteli v případě návratu. Žalovaný rovněž uvádí, že relevantně posoudil všechny důvody dle § 14 zákona o azylu, avšak žádný takový důvod v případě žalobce nenalezl. Zároveň neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. S ohledem na uvedené žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
5. Žalobce je ženatý, s manželkou má tři děti, přičemž všichni žijí ve Vietnamu. Žalobce tam podnikal, avšak v roce 2010 měl dopravní nehodu a přestalo se mu dařit. Nynější zdravotní stav je dobrý, pouze jej místy pobolívá klíční kost, kterou si při nehodě zlomil. Ve Vietnamu si v roce 2010 půjčil větší částku peněz (asi 1 000 000 Kč) za účelem podnikání v ČR. Do protokolu uvedl, že do České republiky přijel v roce 2004 za účelem podnikání, avšak na následující otázku odpověděl, že poprvé na území ČR vstoupil v roce 2010. V ČR podnikal s textilem, bohužel ale neúspěšně a následně zkrachoval. Ve Vietnamu byl naposledy v roce 2010 na návštěvě rodiny. V roce 2012 skončila platnost jeho povolení k pobytu, žádost o nové si ale nepodal, neboť neměl dostatečné prostředky, od této doby zde proto pobývá nelegálně a živí se pomocnými pracemi pro kamarády. Ti mu poradili, aby si zde požádal o azyl. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla tedy skutečnost, že žalobce chce nadále

zůstat v ČR, aby zde mohl legálně pobývat a pracovat a zároveň splácet své dluhy. Je v kontaktu s dětmi, s manželkou se odcizili, avšak rozvedení nejsou, nemá se nicméně do Vietnamu již kam vrátit. Žalobce má buddhistické vyznání a je bez politického přesvědčení.

6. Dne 13. 9. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu na území České republiky, neboť žalobce pozbyl pobytové oprávnění, zároveň návrat do Vietnamu odmítá kvůli vysoké nebankovní půjčce, kterou by ve vlasti nesplatil a obává se rovněž případného jednání věřitelů.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože žalobce ani žalovaný netrval na jeho nařízení.
9. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečného odůvodnění a nedostatečné přesnosti a určitosti výrokové části. Oproti žalobci soud považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a uvedl k tomu své úvahy, které řádně odůvodnil.
10. Dle § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a zohlednil všechny skutečnosti, které žalobce v žádosti uvedl. Rozhodnutí žalovaného má všechny zákonem požadované náležitosti. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-58, kde mimo jiné uvedl, že *„Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“* (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: *„mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.“*

Z obsahu spisu vyplývá, že správní orgán se zabýval všemi podstatnými skutečnostmi relevantními pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán rozhodnutí náležitě odůvodnil, všechny zjištěné skutečnosti podrobně zkoumal a posuzoval jejich relevanci jakožto důvodů umožňujících udělit mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

11. Soud konstatuje, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
12. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
13. Z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo by měl strach z pronásledování. Toto nebylo vůbec tvrzeno, natož jakkoli doloženo a ani správní orgán po posouzení žalobcovy situace nezjistil, že by u žalobce byl naplněn některý z předpokladů dle § 12 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že nebyl politicky aktivní, buddhistického vyznání a má dobrý zdravotní stav. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou možné vážné újmy hrozící žalobci, avšak po analýze aktuální situace v zemi původu a též s ohledem na to, že žalobce nebyl politicky aktivní či neměl žádné problémy s vycestováním (žalobce uvedl, že do Vietnamu cestoval celkem třikrát za účelem návštěvy rodiny, a to v letech 2005, 2008 a 2010), nedovodil, že by státní orgány země původu měly zájem o osobu žalobce, a ten byl po návratu pronásledován. Ze spisového materiálu vyplynulo, že žádost o mezinárodní ochranu

podal žalobce za účelem legalizace svého pobytu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR. Institut mezinárodní ochrany však, jak soud výše uvedl, představuje mimořádný institut a žalobce měl při řešení svých pobytových záležitostí postupovat podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.

14. Podle § 13 zákona o azylu: *„(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí
 - a) manžel nebo partner azylanta,*
 - b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,*
 - c) rodič azylanta mladšího 18 let,*
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo*
 - e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.**(3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.*
(4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“
15. Žalobce uvedl, že je ženatý a má s manželkou tři děti, přičemž všichni žijí ve Vietnamu. S manželkou nejsou sice rozvedeni, ale již si nerozumí. S dětmi je v občasném kontaktu. Zásah do rodinných poměrů tak nepřipadá vůbec v případě žalobce v úvahu, neboť se sám na základě svého rozhodnutí od rodiny odloučil a nechce se k rodině vrátit. Jestliže v žalobě uvedl, že se nemá do Vietnamu kam vrátit, jelikož tam nemá rodinu, soud považuje za nepravdivé, neboť ze správního spisu vyplývá opak.
16. Podle § 14 zákona o azylu: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
17. Podle § 14a zákona o azylu: *„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

18. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

19. Žalovaný se dále zabýval tím, zda je možné udělit žalobci azyl dle § 14 zákona o azylu a zkoumal proto rodinné, sociální a ekonomické podmínky žalobce, přičemž situaci žalobce vyhodnotil tak, že zde není naplněn důvod pro poskytnutí azylu z humanitárního důvodu. Soud se zcela ztotožňuje s tímto závěrem žalovaného. Žalobce je svéprávný, ekonomicky aktivní člověk. Žalobce rovněž prezentoval svůj zdravotní stav jako dobrý.
20. Ekonomické či sociální potíže v zemi původu není možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. Soudu není ani známo, že by ve Vietnamu v současné době probíhala humanitární či jiná katastrofa. Soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Vnitřní zamítavý postoj žalobce nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod. Ekonomická migrace nepožívá ochrany azylového práva.
21. Žalobce již v protokolu k žádosti uvedl, že v souvislosti s cestou do ČR a úmyslem zde podnikat si ve Vietnamu sjednal nebankovní půjčku ve výši asi 1 000 000 Kč, kterou není schopen ve Vietnamu splácet. Vyjádřil obavu, že mu věřitelé při návratu budou dělat problémy. V ČR by chtěl zůstat a pracovat, aby mohl své dluhy vyřešit. Soud se zabýval tvrzeními žalobce, že ve Vietnamu mu hrozí nebezpečí ve smyslu vymáhání jeho neuhrazených závazků. Tvrzená obava z věřitelů však není okolností, na základě které by mohl být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, ani okolností

zřetel hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „*obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákona o azylu]*“ (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 – 30). Možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval také např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41. Žalobce žádné další zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil. Nelze ani dovozovat, že by bez dalšího mohl být žalobce pronásledován pro neplacení ze strany státních orgánů. Naopak by bylo potřeba, aby se žalobce nejprve pokusil obrátit na ně, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č.j. 6 Azs 479/2004 – 41 „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Žalovaný věc posoudil zcela v souladu s citovanou judikaturou.

22. Soud ve věci žalobce neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá ust. § 14 zákona o azylu. Nejsou naplněny ani podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Rodinný příslušník žalobce, který by požíval doplňkové ochrany, tu není, a proto ani ust. § 14b zákona o azylu nelze použít.
23. K námitce žalobce, že se správní orgán dostatečně nezabýval skutkovými zjištěními týkajícími se zejména jeho závazků a následného možného ohrožení v zemi původu soud poznamenává, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je rozděleno důkazní břemeno mezi žadatele a správní orgán. Na žadateli leží břemeno tvrzení a na správním orgánu břemeno ověřování informací uvedených žadatelem a informací o situaci ze země původu. Soud konstatuje, že v daném případě žalobce nedostal své povinnosti a břemeno tvrzení neunesl, neboť pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné relevantní důvody. Oproti tomu si žalovaný obstaral informace o situaci v zemi původu, aby mohl posoudit, zda by žalobci hrozila v případě návratu do Vietnamu vážná újma, aniž by však žalobce takovou újmu tvrdil, přičemž z pokladů nashromážděných žalovaným nevyplývá, že by žalobci ve Vietnamu nebezpečí vážné újmy hrozilo.
24. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 10. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce